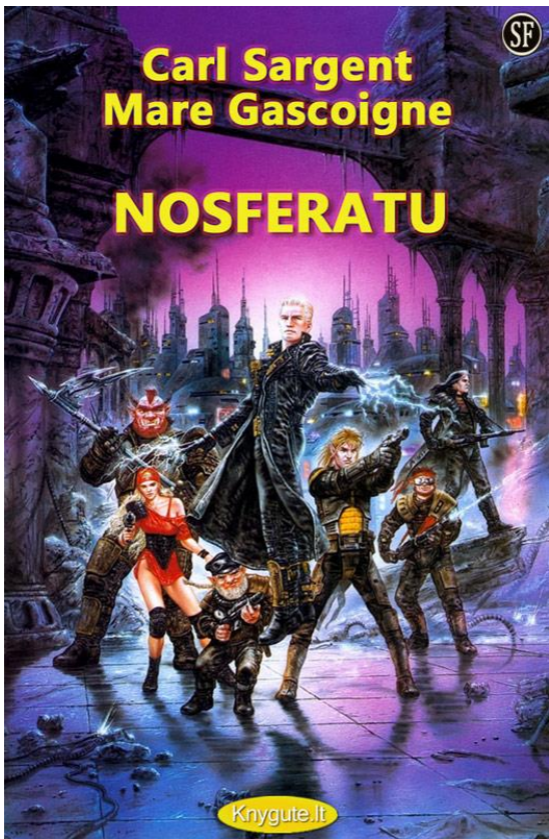

SF

**Carl Sargent
Mare Gascoigne**

NOSFERATU

Knygute.lt

Carl Sargent
Mare Gascoigne

NOSFERATU

Mokslinis-fantastinis romanas

Kompiuteriai, lazeriai ir
anapusinio pasaulio šmėklos...

Netolimoje ateityje dėl
įvairiausių mokslinių
eksperimentų atsiras
hipererdvinis plyšys ir į mūsų
pasaulį įsiverš mistinės būtybės -
troliai, elfai bei kraujo ištroškę
vampyrų.

**Carl Sargent
&
Mare Gascoigne**

NOSFERATU

Iš anglų kalbos vertė IRMINA DOMEIKIENĖ
© Carl Sargent & Mare Gascoigne, 1994
Cover art copyright © by Luis Royo, 1990
Vertimas į lietuvių kalbą:
© leidykla "Eridanas", 1998
© leidykla Knygute.lt, 2017

1

"Kodėl, fregas tave rautų, čia tiek daug Klajojančių Riterių?" - nustebęš pagalvojo Serinas, markstydamasis nuo ryškios saulės šviesos ir trindamas užmiegotas akis. Uniformuoti sargybiniai, įsitaisę ant žolės aplinkui universiteto biblioteką, panėšėjo į juodas pūvančio persiko dėmes.

Elfas pasuko tiesiai prie grupės, užtvėrusios įėjimą į pastatą.

- Atleiskite, sere, - abejingai sustabdė jį sargybinis. - Šiandien čionai įeiti draudžiama.

- Aš turiu visus reikalingus popierius, - pratarė Serinas ir jau ketino parodyti leidimą, bet pastebėjęs, kaip įsitempė valstybei tarnaujantys žaliūkai, suprato, kad kišti rankų į kišenes nevertėtų.

- Atleiskite, sere, - nuobodžiaujančiu tonu pakartojo vienas iš Klajojančių Riterių. - Negi jūs nieko negirdėjote?

- O ką turėjau girdėti? - piktai pasidomėjo elfas.

- Antrą valandą prasidės iškilmingas Belovo tyrimų laboratorijos atidarymas. Atvyks netgi pats Niujorko meras Endrius T. Smolas. - Seri-

nui pasirodė, kad sargybinio balse nuskambėjo kruopščiai slepiama panieka.

- Tiesiog nuostabu!.. - sumurmėjo elfas ir nužingsniavo šalin.

Jis užsuko į artimiausią kavinę, laikraščių automatale nusipirko "Taimsą", mirgantį iškalbingomis antraštėmis, ir atsisėdo prie staliuko su puodeliu sojų kavos bei keksų gabalėliu. Norint sužinoti paskutines naujienas, 2055-aisiais jau nebereikėjo skaityti tokių bulvarinių laikrašt-palaikių, kaip šis, o jo leidėjų troškimas iš visko išsunkti sensaciją visiškai netaisė nuotaikos. Serinas niekaip nepajėgė įveikti pasipiktinimo. Jo leidimas į Kolumbijos universiteto magiškosios literatūros skyrių - tikrai čia buvo sukauptos jį dominančios burtų knygos - galiojo viso labo savaitę. O dabar teks prarasti ištiesią dieną.

Serino žvilgsnis nuslydo viršutiniu laikraščio pakraščiu ir stabtelėjo prie merginos, įsitaisiusios priešais jį. Ji atrodė kaip tipiška universiteto studentė, bet rudose akyse, slypinčiose tamsių blakstienų šešėlyje ir įdėmiai tyrinėjanciose elfą, glūdėjo kažkoks nepaaiškinamas žiaurumas. Kišeninis personalinis merginos kompiuteris, kaip, beje, ir jos nagai, spindėjo sidabru, o metalinis lūpdažio tviskesys Serinui

pasirodė pernelyg agresyvus. Bet nevalia nepripažinti, kad merginai jis tiko.

- Jūs magas? - netikėtai pasiteiravo mergina. Elfas linktelėjo.

- Dėstote parapsichologiją?

Jis nusišypsojo ir papurtė galvą.

- Ne, šį tą tyrinėju. - Serinas išsitraukė iš kišenės cigaretės ir pasiūlė merginai.

- Čia negalima, - perspėjo jinai ir negarsiai nusijuokė. - Tokiems atskalūnams, kaip mudu, tenka išeiti gatvėn. - Mergina pasiėmė savo puodelį ir pasuko durų link.

Serinas probėgom nužvelgė lieknas jos kojas, atsistojo ir šlubčiodamas nusekė iš paskos.

- Kokioje srityje darbuojatės? - paklausė mergina, kai elfas įsitaisė ant žolės.

Ji jau spėjo užsirūkyti, ir mėtinės jos cigaretės dūmas tingiai nuvingiavo į dangų.

- Magiškosios apsaugos, - užsirūkęs ir į sunkų drėgną orą išpūtęs savo dūmą, atsakė Serinas.

Mergina prisimerkė, ir jis pasigailėjo, taip atvirai pasakęs jai tiesą. Kita vertus, sužinoti, ko jis čia atvažiavo, yra visai nesunku - tereikia peržiūrėti jo bibliotekoje užsakytų burtų knygų sąrašą.

- Nuo ko? - pasiteiravo mergina, nežymiai atsilošdama atgal ir įdėmiai žvelgdama jam į veidą.

Serinas gūžtelėjo pečiais:

- Nieko konkrečiau... Kad ir kaip ten būtų, aš ir pats dar nežinau. Tarkim, kad sergu lengvos formos paranoja.

- Tokiu atveju Niujorkas - jums pati tinkamiausia vieta. Bet jūs nesate vietinis, tiesa? - Mergina palenkė galvą į šoną ir atidžiai nužvelgė Seriną. - Regis, jūs kalbate su Vakariinės pakrantės gyventojų akcentu? Galbūt gimėte Šiaurėje? Gal Sietle?

"Nuovoki", - pagalvojo Serinas. Šis pokalbis jam pradėjo patikti. Ir karštas rytas dabar atrodė tiesiog žavingas, toks pat mielas, kaip ir pašnekovė. Magas nepastebėjo, kaip greitai bėga laikas - mergina sugebėjo jį pagauti, tarsi patyręs žvejys, sėkmingai užmetęs meškerę su jauku. Sargybiniai retsykiškai dirsteldavo į juos, niekaip negalėdami suprasti, kodėl elfas ir jauna mergina taip ilgai sėdi ant žolės, juk saulė jau aukštai danguje, ir jau seniai po vidurdienio.

Meras su savo oficialiąja palyda atvyko tiksliai pagal grafiką - be penkių antrą. Visos Ko-

lumbijos universiteto parapsichologijos fakulteto žvaigždės susirinko prie įėjimo į naują laboratoriją, ant pakylos, išpuoštos raudonais ir sidabriniais kaspinais. Į pastatą vedantys laiptai tviskėjo taip, tarsi juos kas būtų blizginęs visą naktį.

Serinas ir mergina priėjo arčiau. Būsimomis iškilėmis beveik niekas nesidomėjo. Nors čia turėjo kalbėti miesto meras, laikraštiniškai turbūt mieliau rinkosi įdomesnius ir reikšmingesnius renginius.

- Ką jis čia veikia? - nusistebėjo Serinas. - Vargu ar merui rūpi, už ką balsuos parapsichologai.

- Aš girdėjau, kad dalis pinigų, skirtų naujos laboratorijos statybai, atkeliavo iš užsieninių šaltinių, ir vienas iš jų tiesiogiai susijęs su balsais, iš tiesų reikalingais mūsų merui.

Merginos žodžiai sudomino Seriną, ir jis jau ketino paklausinėti ją smulkiau, bet tuo metu iš savo apsauginio fajetono išlipo meras Smolas, lydimas viso būrio niūriai nusiteikusių asmenų sargybinių.

Vėliau magas niekaip negalėjo prisiminti, kas būtent sukėlė jo nerimą - kad ir kaip ten būtų, tikrai ne magiškojo skydo signalas, automatiš-

kai įspėjantis apie jo gyvybei gresiantį pavojų, nes žudikas visiškai neketino užpulti Serino. Ir ne kokie nors kiti burtininkiški monai, nes elfas jų nesigriebė - jeigu jis būtų pamėginęs iš-tarti užkeikimą, Klajojantys Riteriai būtų aki-mirksniu išgrūdę jį iš universiteto miestelio teritorijos.

Ne, įvykiai klostėsi taip, tarsi būtų nufilmuoti penkis kartus greičiau. Šmėstelėjo įdegęs ara-bo veidas, metaliniame paviršiuje žybtelėjo saulė... Elfas pajuto kažkokią priešišką aurą, užvirė adrenalinas. Jis apsitvėrė stebuklingu barjeru, ir veikiausiai asmens sargybiniai jį su-sekė, nes ūmai elfas pastebėjo, kaip į jį įsiste-beilijo išsyk keli Plėšrūnai. Būtent tą akimirką Serinas pajuto, kaip jį apsupa sūkuriojanti kitų magų energija.

Kulka taip ir nepataikė į merą Endrių T. Smo-lą, Serino užkeikimas pakeitė jos skrydžio kryptį, ir ji įlėkė pro vieną naujo tyrimų centro langą. Tolumoje pasigirdo dūžtančio stiklo žvangesys. Smolas išsitiesė ant žemės, o trys asmens sargybiniai, pridengę jį savo kūnais, pasidarė velniškai panašūs į lainbrekerius, pri-čiupusius kvoterbeką¹. Į Seriną nukreiptuose

¹ Lainbrekeris, kvoterbekas - amerikietiškojo futbo-

sargybinių veiduose sustingo nuostaba. Klajojančių Riterių Magas, sukliudęs jiems suvarpyti elfo kūną švinu, riktelėjo įsakymą, ir jie tučtuoju nuleido ginklus.

Serinas suprato, kad jam niekas nebegresia, o po akimirkos viskas stojo į savo vietas - kilo bailsus triukšmas ir prasidėjo sumaištis. Žudiką nutvėrė minioje pasitaikęs gatvės samurajus; prie jų tučtuoju visu būriu prišoko Klajojantys Riteriai, iš visų jėgų besistengiantys išgelbėti savo pašlijusią reputaciją.

Seriną iš pradžių partrenkė žemėn, paskui privertė atsistoti ir įgrūdo į limuziną su užtemdytais langais. Jam ant galvos užmetė striukę, ir mašina nušvilpė gatve. Elfas sėdėjo, įtraukęs galvą į pečius, stengdamasis nekvėpuoti ir nekrutėti. Jam beliko tik melstis visiems šventiesiems ir tikėtis, kad refleksai neprišauks rimtų nemalonumų.

- Privalau atsiprašyti už tai, kad su jumis taip grubiai elgėmės, misterai Šamandarai, - tarė Serinui griežtą kostiumą vilkintis žmogus. -

lo gynėjas ir įžaidėjas.

Mes tik stengėmės paspartinti apklausos procedūrą. Tikiuosi, jūs suprantate, kad mes privalėjome susidaryti detalų įvykio vaizdą.

"Kurgi ne, - niūriai pagalvojo Serinas. - Aš išgelbėjau Niujorko mero gyvybę, ir už tai buvau be paliovos klausinėjamas aštuoniolika valandų iš eilės. Aš netgi nežinau, kur esu".

Jis sukryžiuo ant krūtinės rankas ir pažvelgė į griežtą bevardį kostiumą, tarsi norėdamas paklausti: "Na, ir kas toliau?"

- Man pavesta jums padėkoti ir mero administracijos vardu perduoti piniginę dovaną už itin visuomenišką elgesį, - pareiškė kostiumas ir ištiesė kreditinę kortelę su mero antspaudu.

Ir nusišypsojo elfui pačia saldžiausia savo šypsena.

Serinas pasijuto beveik patenkintas. Žinoma, jo pasitenkinimo gylis priklausys nuo atlygio dydžio. Ko gero, dešimt tūkstančių nuenų pajėgtų jį paguosti.

- Mes nemanome, kad jums galėtų grėsti pavojus, - elfui atidžiai apžiūrėjęs kortelę, tęsė griežtasis kostiumas. - Mūsų skyrius įsitikinęs, kad susidūrėme su pavieniu žudiku.

Serinas kone nusikvatojo. Žudiką saugojo labai stiprus užkeikimas, tad tvirtinti, kad jis

veikė vienas, buvo tolygu pripažinti, kad prezidento žudikas Garėtas Viljamas Springeris (kurio, beje, taip ir nesugavo) neturėjo bendrininkų. Matyt, mero administracija ir Klajojančys Riteriai norėjo, kad jis taip manytų, tad elfas apsimetė patikėjęs tomis kvailystėmis.

- Džiaugiuosi, kad sugebėjau būti naudingas, - pratarė jis. , Serinas įsidėjo kreditinę kortelę į kišenę ir apsigrėžė, ketindamas pasišalinti iš ryškiai apšviesto belangio kambario, kuriame jį taip ilgai kamantinėjo. Greta jo tučtuojau atsirado troliai, vilkintys Klajojančių Riterių uniformas, pastvėrė už parankių ir nusivedė prie limuzino, stovinčio priešais saugumo tarnybos pastatą. Netoli limuzino jis pastebėjo tamsiaplaukę merginą, besiginčijančią su dviem sargybiniais, aiškiai ketinančiais išgrūsti tvarkos pažeidėją už tvoros. Tai buvo ta pati mergina, su kuria jis šnekučiavosi vakar; saulė ir šiandien atsispindėjo nuo sidabrinųjų jos kišeninio kompiuterio ausinių. Elfas išsivadavo iš galingos savo palydos rankų ir nuskubėjo pagalbon.

- Ei, viskas gerai! - šūktelėjo jis, kai vienas sargybinis bakstelėjo savo klaikiu ginklu merginai į šonkaulius. - Nesirūpinkite, mes jau išeinam.

- Eime, - tarė mergina, atidarydama automobilio dureles.

Kažin kodėl Serinui pasirodė, jog reikia ropštis vidun ir leistis jos vežamam. Maža merginos mašinėlė atrodė kur kas jaukesnė ir žmogiškesnė, nei valstybinis limuzinas. Ir tik geroakai vėliau elfas suprato, jog bemiegė naktis vis dėlto paveikė ir jo instinktus.

2

- Laimei, jūsų nespėjo nufilmuoti, - prabilo mergina, kai jiedu įsitaisė jos bute, esančiame kažkokiam Niu Džersio priemiestyje. - Manau, jums labai pasisekė, Serinai Šamandarai. Abejoju, jog Damasko Lyga būtų spėjusi surinkti pakankamai informacijos, kad pajėgtų jus identifikuoti, net jeigu jiems ir kiltų toks noras, bet tai, man regis, menkai tikėtina.

- Damasko Lyga?

"O kuo čia dėti jie?" - pagalvojo Serinas.

- Kad ir kaip ten būtų, šitaip kalbama. Gal jiems atrodo, jog pastaruoju metu Smolas pernelyg aktyviai mulkino savo rinkėjus žydus... Žodžiu, tai standartiniai Niujorko mero nemalonumai....